

8.5c Česko – 2016 až 2019

[Do 2010;](#) [2011-2015](#)

Většinou jsme pro vnitrostátní dovolené vybírali místa, která byla mimo dosah jednodenních výjezdů z Prahy. V roce 2016 jsme této praxi nebyli věrni a strávili jsme týden od pondělka 4.7. do pondělka 11.7. v **Děčíně**. V Sušici jsme byli spokojeni s hotelem Na Pekárně, a tak jsme si v Děčíně vybrali *hotel U Pekaře*, v původním pravobřežním Děčíně, nedaleko jihovýchodního konce hlavního Masarykova náměstí, tedy blízko k příchodu *Dlouhou jízdou* do zámku, a také velmi blízko rodného domu významného matematika **Johanna Radona** (1887-1956). Podobně jako v Českých Budějovicích, i zde jsme si opatřili vhodné časové jízdenky na MHD – každý jinou, protože já už jsem mohl čerpat výhody těch, kdo mají 70 za sebou. Jízdenku jsem ovšem potřeboval, v Praze by v takovém případě stačil občanský průkaz.

Pohledy z pravobřežního Děčína pře Labe k Pastýřské stěně

Hotel U Pekaře

Program dovolené jsme přizpůsobili horkému počasí, takže jsme nezajeli na mohutnou zříceninu Stolpen, která je možná přes 2 km od nádraží na trati Pirna – Sebnitz, zato jsme několikrát navštívili děčínské koupaliště za Východním nádražím. Pravobřežní město Děčín jsme si docela oblíbili, rádi jsme chodili na zámek¹, jehož prohlídku jsme absolvovali jednou, ale do jehož areálu jsme rádi opakovaně zacházeli, prohlíželi si jeho hezké nejbližší okolí včetně pávů a oblíbili si tamní palačinkárnu *Na cestě*, kde velice vstřícně obsluhují handicapovaní. V Děčíně jsme ovšem navštívili i jiné restaurace, absolvovali jsme hodně pozdně večerní procházku městem a naší pozornosti neunikly ani hezká místa v levobřežních **Podmoklech**, především **Pastýřská stěna** s vyhlídkovou restaurací a za ní se rozkládající **ZOO**, k níž ovšem patří i budova s akváriem pod svahem ve městě.

¹ Po roce 1968 byl děčínský zámek obsazen Sovětskou armádou, a tedy veřejnosti zcela uzavřený. Úžasná věc se podařila mému bývalému kolegovi [Jiřímu Fialovi](#) (1939-2012), který se na zámek vydal, dostal se snad až na nádvoří a dokonce fotografoval. Sovětský voják za ním přišel a chtěl mu fotoaparát zabavit. Svým úžasným způsobem jedná ní Dr. Fiala zachránil nejen fotopřístroj, nýbrž i film v něm.

Zámek s okolím byl oblíbeným cílem procházek

V zámku byla i skvělá palačinkárna Na cestě

Koupaliště nám pobyt velice zpříjemnilo

Radonova pamětní deska nám byla velice milá

Dominantou Podmoke1 je Pastýřská stěna, z níž je krásný výhled na pravobřežní Děčín

Restaurace na Pastýřské stěně

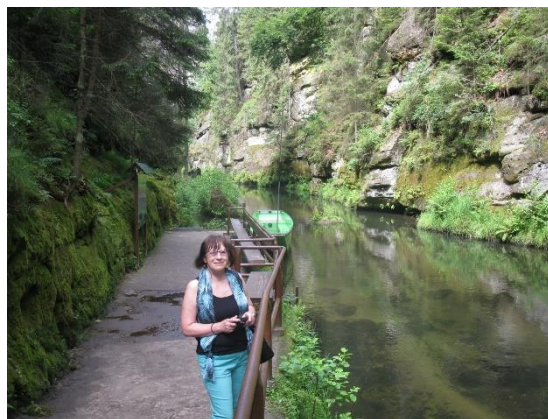

Pohled odtud

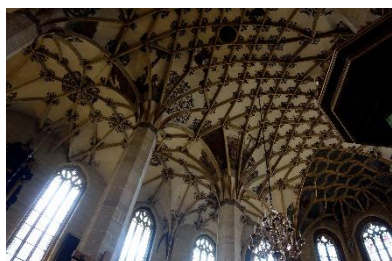
Součástí ZOO je i akvárium

Aniž bychom opustili území Děčína jsme si udělali hezkou procházku na jih na Velký Chlum s rozhlednou. Velice zdařilý byl výlet do **Českého Švýcarska** do soutěsek. Dojeli jsme tehdy autobusem do Mezné, odkud jsme po zelené značce došli do údolí Kamenice a jím pak podle ní, případně dvakrát lodkou po ní – to bylo v soutěskách. jsme došli do Hřenska, odkud jsme se zas vrátili autobusem do Děčína. Českému Švýcarsku patřil i náš poslední výlet. To jsme navštívili jeho nám neznámou východní část, a moc milé bylo, že jsme tam byli s Majkou a Honzou Zadražilovými. Šlo o konec naší dovolené, a tak se dříve zmíním o dvou jiných výletech.

Z výletu do soutěsek

Při nich jsme vyrazili vždy s využitím jednodenní síťové jízdenky Labe – Elbe do Saska. První z těchto výletů byl do Pirny a na Königstein, druhý do Míšně. V přívětivé **Pirně** jsme se zájmem prohlíželi interiér katolického kostela Sv. Jindřicha, kde je uspořádání lavic řešeno tak, jak tomu bývalo v bratrských kostelích, tedy oltář a kazatelna jsou uprostřed delší strany a orientace lavic je taková, aby na ona centrální místa bylo vidět.

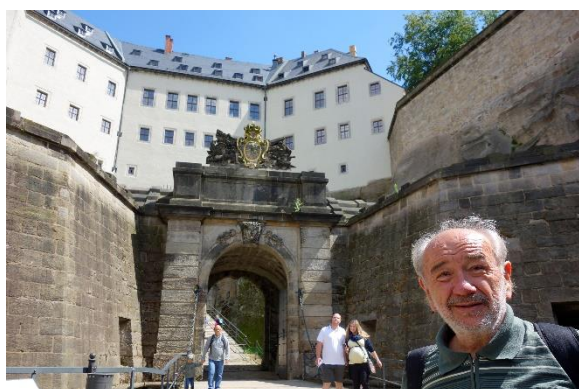
Dóm (Marienkirche), klenba

St. Heinrichskirche (kostel Sv. Jindřicha), římskat.

Cestou z Pirny jsme ještě absolvovali delší zastávku na **Königsteinu**. K hradu jsme vyšli pěšky. Zatímco při návštěvě s Petrou koncem 80. let byl do areálu pevnosti vstup volný a vstupné se platilo až v jednotlivých dílčích objektech, teď jsme museli hned na dolním konci areálu zaplatit vydatné vstupné a to nás oprávnilo i k použití výtahu do horní úrovně pevnosti. Königsteinu i vyhlídek odtud jsme si bohatě užili a program jsme zakončili posezením u kávy dole ve městě. Pokud mě paměť nešálí, dojeli jsme spojem S-Bahn do Schöny, tam jsme se zašli podívat k přívozu a odtud jeli vlakem do Děčína (nejsem si jist, ale snad tehdy už jezdily vlaky v trase Rumburk – Šluknov – Sebnitz – Bad Schandau – Děčín).

Na Königsteinu

Pohled z Königsteinu na labské údolí a Lilienstein

Lilienstein je hezky vidět i z města Königsteinu

Druhý výlet do Saska vedl do města **Míšně**. Vlakem jsme dojeli až do konečné zastávky **Meißen-Triebischtal** na západním předměstí. Tam drážďanská S-Bahn ze Schöny už dlouho končila. Dál ovšem jezdily vlaky Meißen – Döbeln. Teď už nejezdily. Zrušení této trati mi je opravdu líto. Východiska v Triebischtal jsme využili k návštěvě moderního muzea porcelánu a pak jsme si užívali krás hezkého historického města, jehož silueta přes Labe poněkud připomíná Prahu. Zapomněl jsem v Děčíně peněženku s eurovými mincemi, a tak by mohlo být komplikované navštívit veřejné WC. Zašel jsem do knihkupectví poprosit o rozměnění bankovky. Paní pokladní se netvářila neochotně, ale prostě nemohla. Aby mohla otevřít pokladnu, musela by proběhnout nějaká útrata. Zrovna tam nikdo nenakupoval. A pro daný účel se nám zdálo vhodnější vsadit na útratu v restauraci či cukrárně.

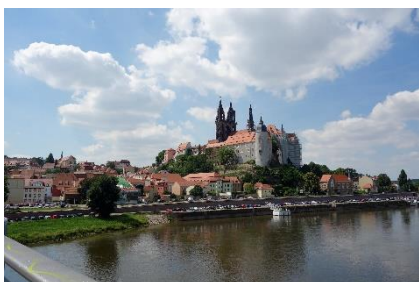
Cestou z Míšně jsem se s potěšením podíval v Radebeulu na nádraží z okna, kde stál vlak úzkokolejné trati Radebeul – Radeberg.

Míšeňské muzeum porcelánu

Míšeňské muzeum porcelánu

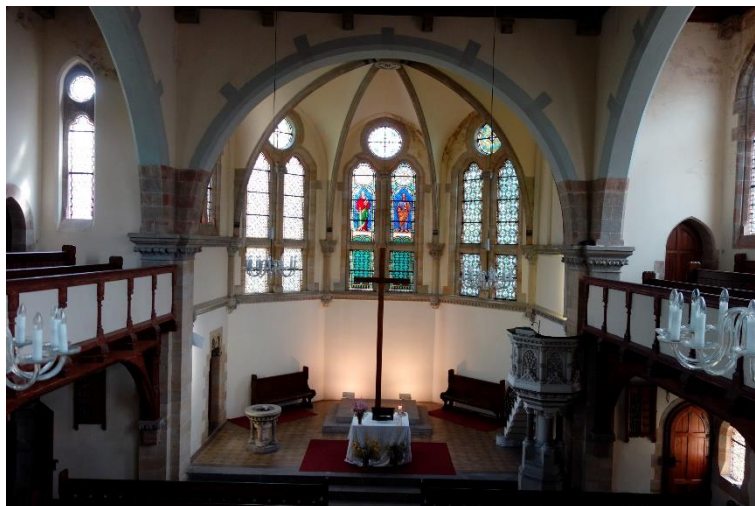
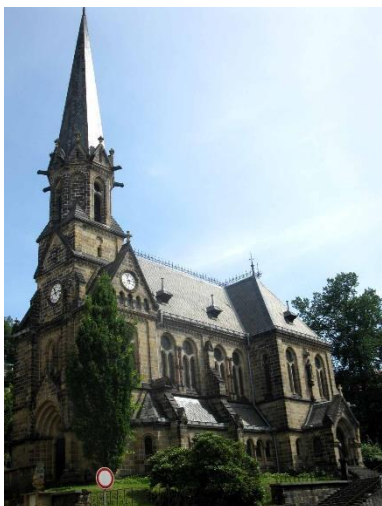
Míšeň

Nádraží v Radebeulu

V neděli 10. července, což byl poslední celý den našeho děčínského pobytu, jsme navštívili bohoslužby v podmokelském evangelickém kostele. Kázal **Tomáš Matějovský** a po bohoslužbách nás **Mahulena Čejková**, bývalá synodní kurátorka, seznámila s jejich zajímavým kostelem. V pondělí jsme pak rádi dodrželi požadavek na dopolední opuštění hotelového pokoje, neboť nás čekal bohatý, na hotelu už nezávislý, program. Přijeli totiž za námi autem **Majka a Honza Zadražilovi** a značnou část dne jsme strávili s nimi. Zlatým hřebem společného programu byla návštěva východní části Českého Švýcarska, která spočívala v procházce **Kyjovským údolím**, protékaným říčkou Křinicí², s krátkými odbočkami do skal a byla zakončena obědem v hodně frekventované turistické restauraci se seděním u stolů venku. Po obědě jsme projeli Krásnou Lípou a jeli k jihu na naši další zastávku, k zámku **Zákupy**, který se vzpamatovával z nedávného požáru. Pak nás Honza s Majkou zavezli na rychlík do Lovosic, kde jsme zakončili tuto naši hezkou dovolenou.

² Křinice se vlévá do Labe u Bad Schandau a podle jejího dolního toku vede romantická tramvajová trať.

Děčín-Podmokly, kostel ČCE

Se Zdražilovými nad Kyjovským údolím

V roce 2017 jsme si naplánovali pobyt v Novém Jičíně, který měl být východištěm pro návštěvy Fulneku, Hukvald, Helfštýna, Štramberku a dalších atraktivních míst v oblasti rozhraní úmoří Baltského a Černého moře. Měli jsme dokonce už zajištěný pokoj v penzionu U Zvonu, ale v červnu se ukázalo, že mám vlasatobuněčnou leukémii. Zaplacený zájezd do Beneluxu jsme absolvovali s tím, že jsem si počínal hodně opatrně a šetřivě. Novojičínský pobyt jsme však zrušili, i kvůli termínům vyšetření na hematologii.

Listopadová léčba vlasatobuněčné leukémie litakem proběhla úspěšně. Hematoložka paní doktorka Olga Černá mě sice stále sleduje, ale vlasaté buňky mou krev nekontaminují, a tak jsme roku 2018 mohli pokračovat v tradici našich dovolených. Pro naši vnitrostátní dovolenou jsme si vybrali **Mikulov**, kde jsme trávili už několik dní kdysi před léty ještě v dobách komunizmu. Tenkrát bylo jižní okolí zcela uzavřené. Tentokrát to bylo už úplně jinak, což jsme si mohli zažít už měsíc před mikulovským pobytem, když jsme se na město se zámek jako dominantou dívali z jeho jižního okraje, kde jsme měli zastávku při návratu ze Štýrska.

Mikulov ze Svatého kopečku

Pohodová dovolená v Mikulově měla dva nedostatky, jimiž byla náhradní autobusová doprava místo vlaků a tak velké horko, že jsme se nevydali ani na místní koupaliště obávající se, že tam nebude kde se schovat před pálicím sluncem. Hotel Aurelius, kde jsme bydlili a snídali (švédský stůl), byl šikovně umístěn při cestě mezi nádražím (náhradní autobusy zastavovaly tam) a centrem, jemuž byl blíž.

Od náměstí k zámku

Na zámku

Na Mikulov je krásný pohled z mnoha míst

Kozí hrádek v Mikulově

Navzdory horku byla dovolená zdařilá. Užili jsme si Mikulova s asi třemi zámeckými prohlídkovými okruhy, restauracemi, vinárnami a pouličními vinotékami a, zajímavou městskou dispozicí s poměrně velkým židovským městem, kde jsme jednou v restaurační "zahrádce" (stoly a židle na ulici) chutně poobědvali. Rádi jsme si prošli městskou naučnou stezku věnovanou novokřtěncům.

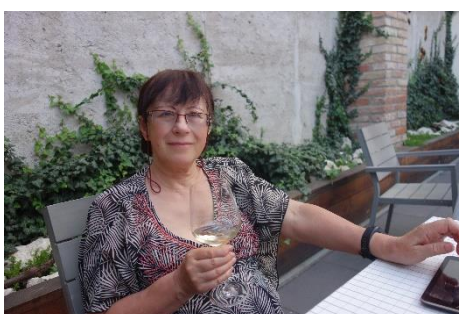
Do života Mikulova a následně i celé vinorodé oblasti jižní Moravy vstoupila v roce 1526 zcela nová vrstva obyvatelstva – novokřtěnci či anabaptisté. Pojmenování novokřtěnců „habáni“ se vžilo až na Slovensku, ale sami novokřtěnci ho vnímali jako krajně hanlivé, neboť mělo urážlivý podtext.

Moravská šlechta přijala novokřtěnce jako hospodářsky aktivní obyvatelstvo. Umožnila jim usadit se na svých pozemcích a především žít a podnikat podle vlastních idejí. Vztah moravské vrchnosti k novokřtěncům však nebyl vždy jen kladný. Mnozí neměli novokřtěnce příliš v oblibě a spíše je tolerovali pro jejich odbornost, spolehlivost, vysoké pracovní nasazení, bezkonkurenční kvalitu a levnost odváděné práce.

Novokřtěnci byli vedeni Balthazarem Hubmaierem (1480?–1528), teologem z období počátků anabaptistického hnutí. Přišli na jižní Moravu a do Mikulova poté, kdy byli pro svoji víru a sociální požadavky vypovězeni ze Švýcarska a okolních vyspělejších zemí západní Evropy. Přijetí novokřtěnců v Mikulově však nebylo jen projevem náboženské svobody. Hlavním důvodem byl hospodářský přínos, přinášžený na mikulovské panství příslušníky vyspělejší západní kultury. Hubmaier kolem sebe v Mikulově brzy soustředil tisíce novokřtěneckých příznivců. Po jeho popravě se stal významnou postavou novokřtěneckého hnutí na Moravě Jakob Hutter, kazatel novokřtěnců. Kolem roku 1533 prosadil Hutter nové zaměření na hospodářské podnikání. Jeho zásluhou vyústily dlouholeté rozepře novokřtěnců do založení originálního nábožensko-sociálního společenství provozujícího pokrokové hospodářské podnikání – novokřtěnecké obce.

V palačinkárně

Ve vinárně

Oběd v židovské čtvrti

Mimo intravilán jsme se pěšky vydali dvakrát. První výlet byl na sever kolem zdaleka viditelné, avšak ne příliš zajímavé zříceniny Kozího hrádku pod vrch Turoid, v jehož nitru jsme navštívili v doprovodu průvodce (či průvodkyně) jeskyni. Výlet jsme podnikli dopoledne, nicméně stejně teplota stoupala tak prudce, že na návštěvu vrcholu Turoidu jsme rezignovali. Poučení touto zkušeností jsme si naplánovali návštěvu Svatého kopečku nad východní částí Mikulova – šli jsme tam před snídaní, a moc dobře jsme udělali. Cestou je poměrně velice málo stromů, stráž je většinou holá a přes den tam pere slunce. Ráno je chladněji, a sluníčko je za kopcem. Svatý kopeček s kostelem je velice nápadný, avšak onen z města viditelný kostel je jen začátek zástavby hřebene různými sakrálními stavbami. A tak jsme zašli asi o 300 m dále než jsme si představovali. Být v Mikulově a nenavštívit Svatý kopeček – to se nehodí. Když jsme tam byli posledně, tak se na něj chodit nesmělo či jsme si netroufli se na něj vydat, koukat se do neutrálního Rakouska komunisté nechtěli umožnit. V době našeho penzistického pobytu bylo časně ráno pro takovouto akci asi jedinou přijatelnou denní dobou.

Pohledy k Svatému kopečku

Na Svatém kopečku

Naše církev v Mikulově sbor nemá, a tak jsme rádi zašli k *metodistům*, kde nás čekalo příjemné uvítání v moderním sborovém domě. V kázání jsme žádné výrazné myšlenky neslyšeli, nicméně cítili jsme se tam dobře a odnesli si dobré vzpomínky.

Z Židovské čtvrti

Sbor Evangelické církve metodistické v Mikulově

Horko moc k výletování neinspirovalo. A k tomu se přidala výluka na železnici. A tak jsme se vydali s použitím veřejné dopravy na jediný výlet – do **Valtic**, především do tamního zámku a zámeckého parku. V suterénu zámku jsme si se zájmem prohlédli **zámecké divadlo**. A skvělým zámeckým zážitkem byla tamní cukrárna-kavárna, kam jsme zašli po příjemném obědě v nedaleké restauraci, jejíž zahrádka byla plachtami chráněná před sluncem. Podobně jako Mikulov, i Valtice byly oproti naší předchozí návštěvě v době vlády komunistů úplně jiným městem. Vraceli jsme se odtud v dobřé pohodě, jen to horko se na mě podepsalo natolik, že jsem pro odjezd vybral autobus jedoucí na druhou stranu. Řidič však měl pro nás pochopení, a tak jsme zpět do Mikulova dorazili podle plánu.

O prázdninách 2018 jsme absolvovali ještě jeden týdenní pobyt. Tentokrát nikoli ve dvou, nýbrž ve čtyřech, a nikoli v hotelu či penziónu, nýbrž v bytě. Ten nám v **Mariánských Lázních** poskytla **Jiřinka Mattasová**, Evinčina sestřenice žijící trvale v Bavorsku a mající byt po rodičích v mariánskolázeňském předměstí Úšovicích. Našimi společníky byli dvanáctiletá **Lucinka** a osmiletý **Miki Hlinkovi**. Tam i zpět nás svezl autem Jirka Hlinka, a tak proto našim zvyklostem jsme pobyt začali a skončili v neděli odpoledne (17. až 22.7.). Odpolední cestování nám umožnilo zakončit pobyt návštěvou bohoslužeb, k níž se ještě vrátím. Mariánské Lázně jsme prochodili a projezdili trolejbusy, popř. i autobusy (pořádili jsme si časové jízdenky na MHD), stravovali jsme se částečně v Jiřinčině bytě, kam jsme si někdy přinesli jídlo z nedalekého bufetu, částečně pak v restauracích; velice se nám líbilo v palačinkárně na Hlavní třídě, na níž ovšem byla docela rozumná frekvence vozidel, takže posezení na uliční zahrádce bylo příjemné. Bylo nám s dětmi dobře, a nemáme důvod pochybovat

o tom, že dobře bylo i jim s námi. Navštěvovali jsme různé minerální prameny (nejvíce jsme si užili úšovického "Antoníčka"), dvakrát jsme si prošli geopark nad horním koncem lázní, několikrát jsme navštívili lesní dětské hřiště nad Úšovicemi, asi dvakrát či třikrát jsme se vykoukali na Lidu, odkud se dalo dobře dojít do Úšovic pěšky, dvakrát jsme vyjeli na Kladskou, přičemž ponejprv kvůli mé tvrdohlavosti to bylo až za tamní atraktivní oblast, což se stalo inspirací pro pěší cestu do Mariánek, podruhé jsme si na Kladské užili rybníky, rašeliniště i různé atrakce pro děti, a ještě se nám podařilo najít dobré spojení až k Lidu, a tam se vykoupat.

Úšovický pramen sv. Antonína

Kamarád František Josef I.

Osvěžení zmrzlinou

Lucinka a Miky v Lidu

Kladská

Kladská (Luci a Miki)

Podnikli jsme i dva výlety vlakem. Režijní jízdenka nám nebyla nic platná, v obou případech jsme použili trať Mariánské Lázně – Karlovy Vary, která byla už tehdy zprivatizovaná. Jezdí na ní hezké motorové vlakové s dvěma vozy. Pokud nejsou příliš plné, jsou velmi pohodlné. Provozovatel ovšem nebyl s to reagovat na očekávaný zvýšený zájem v krásných letních dnech, a tak jsme tam zažili i poměrně nepříjemný nával. Jednou byl naším cílem zámek v Bečově nad Teplou, podruhé klášter Teplá. Bečovský zámek (či hrad) je ohromná, krásná stavba, na město bezprostředně navazující. Užili jsme si i nepříliš velkého zámeckého parku a poobědvali ve městě. Na návštěvu nedaleké botanické zahrady nám už nezbývaly síly.

V Bečově nad Teplou

Bečovskotepelský motoráček

Zdařil se nám i výlet do Teplé, klášter je asi 2 km od nádraží, a tady i od obce. Nebyl zdaleka tak upravený jako bečovský hrad, nicméně pro návštěvníky příjemný a nabízející pro děti možnost dojmy z návštěvy uplatnit ve vyplňování jakéhosi kvízu. Zajímavá byla i různá místa v exteriéru a skvělým doplněním byla restaurace v objektu zámku v jakémsi dříve hospodářském stavení. Odpoledním vlakem se vraceli i mariánskolázeňští návštěvníci Bečova, a tak jsme si z dob mládí zopakovali, jaké to je nástup do hodně plného vlaku.

Klášter Teplá

Luci a Miki v Klášteře Teplá

Město Teplá

V pohodě na tepelském nádraží

Posledním bodem našeho mariánskolázeňského pobytu byla návštěva bohoslužby ve sboru naší církve. Modlitebna nebyla ani prázdná, ani plná; mezi přítomnými bylo nemálo německých lázeňských hostů, a tak i kázání bylo dvojjazyčné. Sloužil laický kazatel, po bohoslužbě jsme nemuseli pospíchat a bylo milé, že se tam Lucinka sešla s kamarádkou z nějaké nedávné evangelické akce.

Anglikánský kostel v Mar. Lázních

Sborový dům ČCE v Mar. Lázních

S dobrými pocity jsme nasedli k Jirkovi Hlinkovi do auta a doufali jsme, že si snad podobnou dovolenou zopakujeme. A skutečně, v následujícím roce jsme prožili hezký, byť zcela jinak organizovaný pobyt s vnoučaty. Na něj bych rád zavzpomínal až v kapitole 8.7. Zde chci do roku 2019 nahlédnout ve vzpomínce na pobyt v **Rokycanech** v **hotelu Corso** od pondělí 15. do středy 17. července, pro který nás inspirovalo mé pozvání přednášet 16. července ve Strašicích na letním setkání Společné cesty, což je ekumenicky otevřené katolické společenství, mající blízko k někdejší Podzemní církvi.

V hotelu Corso jsme bydlili v příjemném pokoji, snídaně byly zajištěny tam, a využili jsme i tamní zahrádku, která nebyla na ulici, nýbrž za hotelem, abychom si tam pochutnali na obědě.

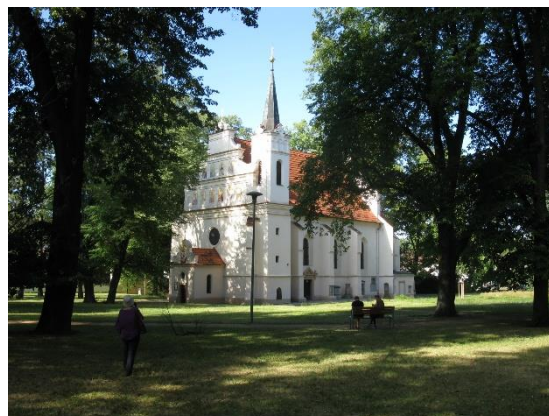
Hotel Corso

Rokycany jsme si dost prochodili, líbil se nám tamní park s pravoslavným kostelem, a zajeli si i na výlety na západ od Rokycan – do Chrástu u Plzně a do Klabavy. Mne při tom hodně zajímalo nové řešení železnic, kdy Chrást se z železniční křižovatky, kde z trati Praha – Plzeň odbočovala lokálka do Radnic, stal průjezdnou stanicí na jednokolejné lokálce Ejpovice – Radnice (vlaky ovšem jezdí Plzeň – Ejpovice – Radnice s úvratí v Ejpovicích); Ejpovice se tak staly železniční křižovatkou s podchodem, avšak jen s třemi kolejemi; první dvě slouží trati Praha – Plzeň a poslední využívají motoráčky Plzeň – Radnice.

Příjemné posezení v Rokycanech

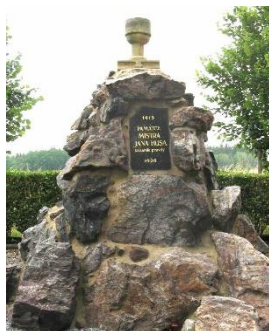

Park s pravoslavným kostelem

Do **Chrástu** jsme se vydali hned v pondělí odpoledne; prošli jsme se podle říčky Klabavy k ocelovému železničnímu viaduktu na trati do Radnic, o němž se říká, že jej projektoval A. G. Eiffel (ovšem téměř jistě to není pravda) a pobyt v Chrástu jsme zakončili v útulné cukrárně. V **Klabavě**, kterou jsme navštívili dvakrát (v úterý a ve středu dopoledne), jsme se podívali na *zříceninu hradu* nad železniční zastávkou a překvapil nás tamní *Husův pomník*. Jako hezkou a příjemnou jsme vnímali i vodou bohatou krajinu mezi Rokycany a Klabavou.

Železniční ("Eiffelův") most na trati do Radnic

Husův pomník v Klabavě

Na zřícenině hradu Klabava

Vyvrcholením programu této minidovolené bylo úterní odpoledne. Do Rokycan pro nás přijeli manželé Stašovi a zavezli nás do Strašic, kde za dob komunistických byla významná vojenská posádka a mnozí mladí muži tam prožívali dobu povinné vojny. Akce se konala v budově kus nad obcí, kde kdysi dávno bývala církevní škola a která teď patří organizaci Společná cesta. Jak už jsem zmínil, má blízko k bývalé podzemní církvi, což bylo patrné nejen z rozhovoru během cesty, kdy při zpáteční cestě se nám náš šofér zmínil, že i on v ní dostal kněžské svěcení, nýbrž i z milých setkání na místě – s tajně vysvěceným biskupem Janem Konzalem (1935-2021) a s Marií a Pavlem Hradilkovými. Škoda, že br. Konzal se nemohl zdržet na mé povídání – byl objednan k lékaři. Setkání se účastnily rodiny s dětmi, byla tam nesmírně milá atmosféra. Zúčastnili jsme se společného oběda u improvizovaných stolů venku, viděli jsme skromné, ale dobrou, přátelskou atmosférou prodchnuté ubytování v bývalé škole. A co bylo ohromným překvapením – budova podobném scházení sloužila už za komunistů. Tehdy ovšem účastníci setkání museli používat různá bezpečnostní opatření; např. na obou stranách silnice hlídkovali, zda se neblíží někdo "podezřelý", pak bylo nutno přestat zpívat. Výhodou bylo to, že ve Strašicích nebudila podezření auta z jiných okresů, poněvadž návštěv za vojáky tam jezdilo hodně. Účastníci křesťanských setkání ovšem neparkovali před školou, nýbrž na místech sloužících k parkování oněch návštěv.

Objekt je využíván nejen Společnou cestou. Mne zaujalo, že na začátku školního roku tam mělo proběhnout (a proběhlo) setkání frekventantů Institutu ekumenických studií při Evangelické teologické fakultě, na něž se chystala i moje kolegyně Jana Glivická z Katedry matematiky.

Stašovi nás k večeru odvezli zpět do Rokycan. Chvilu ve Strašicích opravdu stála za to, bylo to úžasné duchovní občerstvení.

Denní režim při letním setkání ve Strašicích 2019

Termín: 13. 7. – 21. 7. 2019

Místo: Strašice u Rokycan, č.p. 2, „Stará škola“, naproti kostelu

8.15 – ranní modlitba (s dětmi)

8.30 – snídaně

9.00 – 12.45 - práce, vaření, program s dětmi

13.00 – oběd

14.30 – 16.30 odpolední program, káva

16.30 – volno

17.45 – cvičení

18.30 – večeře

19.00 – ukončení dne s dětmi (Honza)

20.00 – večerní modlitba

20.30 – večerní program

22.30 – noční klid

POZVÁNKA NA LETNÍ SETKÁNÍ SPOLEČNÉ CESTY

Srdečně Vás zveme na Letní setkání Společné cesty, které se uskuteční ve dnech 13. 7. – 21. 7. 2019 ve Strašicích. Tématem setkání bude „**Odpovědnost lidí za svět z pohledu ekologie**“.

Přednášky v průběhu setkání nám přislíbili:

RNDr. Jiří Nečas z ekologické sekce České křesťanské akademie - rád by udělal teologicko-eticko-ekologické zamyšlení, zastavil by se u několika biblických míst, která mají co do problematiky životního prostředí říci. Podle času a zájmu by se mohl zastavit blíže u klimatické změny, a to především z etického hlediska.

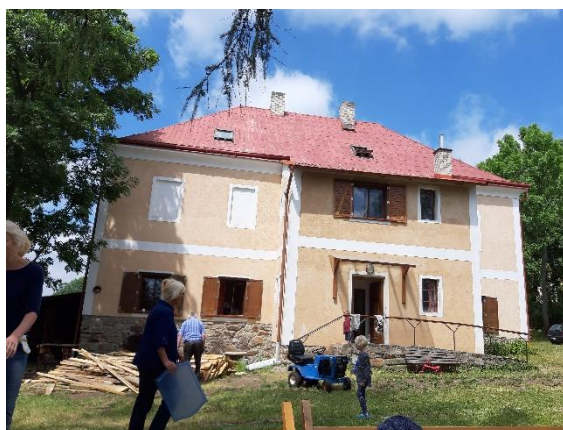
Mgr. Ilona Mužátková - pohledy na ekologii z praktického hlediska.

Program: *DP = dopolední program, OP = odpolední program, VP = večerní program*

So 13.7.	DP: Příjezd, příprava práce, vaření OP: Sdílení - co jsme prožili od posledního setkání (<i>moderuje Mária S.</i>) VP: Hledání identity SC pro další období I (<i>moderuje Honza Z.</i>)
Ne 14.7.	10:00 Liturgie - tým Hradec Králové, vaření OP: Mgr. Ilona Mužátková: „Odpovědnost lidí za svět z pohledu ekologie“ – pohledy na ekologii z praktického hlediska. (<i>moderuje Jozef M.</i>) VP: Zahájení individuálního sdílení: „Co konkrétně dělám pro ekologii“ (<i>moderuje Gabika B.</i>)
Po 15.7.	DP: Práce, program pro děti (<i>Honza Z. + dobrovolníci</i>), vaření OP: Volno, procházka, koupání VP: Hledání identity SC pro další období II, příprava podkladů pro plénum (<i>moderuje Martin Š.</i>)
Út 16.7.	DP: Práce, program pro děti (<i>Honza Z. + dobrovolníci</i>), vaření OP: RNDr. Jiří Nečas: „Životní prostředí pohledem Bible“ teologicko-eticko-ekologické zamyšlení, klimatické změny z etického hlediska (<i>moderuje Josef S.</i>). Poté tým na přípravu nedělní liturgie 16:30 (tým Praha) VP: Reflexe obou přednášek o ekologii, individuální ev. společné závazky? (<i>moderuje Magda M.</i>)
St 17.7.	DP: Výlet (<i>organizace výletu Irena a Jozef M.</i>) OP: Návštěva Mlýnce se sekáním trávy, program pro děti ve Strašicích VP: Volno
Čt 18.7.	DP: Práce, program pro děti (<i>Honza Z. + dobrovolníci</i>), vaření OP: Volno, procházka, koupání VP: Plénum SC (<i>moderuje Pavla S.</i>)
Pá 19.7.	Den smíření - individuální smířování ve dvojicích v průběhu dne, dovezené obědy (pizza) VP: Liturgie smíření (<i>předseda lektor/lektorky</i>)
So 20.7.	DP: Práce, program pro děti (<i>Honza Z. + dobrovolníci</i>), vaření OP: Sestavení kalendáře na další rok (<i>Pavel H.</i>) VP: Oheň (<i>Pepa K.</i>)
Ne 21.7.	10:00 Liturgie (tým Praha), vaření OP: Úklid a odjezd

Přednášková místnost

Bývalá škola ze zadu

K poznávání Čech bych se rád vrátil ještě v [kapitole 8.7.](#)

Praha leden, únor 2023